

[Hans Nielsen.]

„Vore Domstole synes derfor her at have truffet den rette Grænse, og en ganske almindelig holdt Lovregel vilde sikkert volde megen Fortræd.“

Det vil altsaa sige, at med Hensyn til hele dette Spørgsmaal, som er strafbart ifølge § 3, har vore Domstole truffet den rette Grænse, og vi behøver ingen ny Lovgivning. Og Professor Vinding Kruse føjer til:

„Men da Domstolene selv uden nogen Lovregel har vist al fornøden Kraft i Retsfølgningen mod den utilbørlige Boykotning, vil en Lovregel som § 3 derfor for saa vidt ikke være særlig nødvendig.“

Saadan siger den Professor, man har paakaldt for at faa en Anbefaling for Lovforslaget. Han siger, at Domstolene har vist al fornøden Kraft i Retning af at forfølge urimelig Boykotning, og derfor er Lovforslaget unødvendigt. Jeg kan ikke tænke mig noget Sted, hvor man kan gaa hen og hente en voldsommere Kritik af denne Paragraf end den, jeg kan faa her hos Professor Vinding Kruse.

Med Hensyn til den særlige Bestemmelse, der er sat ind i Lovforslaget, hvorefter man ogsaa skal idømmes Fængselsstraf, hvis man søger at begrænse en Mands eller Kvindes Ret til at være Medlem eller Ikke-Medlem af en Organisation, siger Professor Vinding Kruse:

„Hvorvidt en saadan Særregel — der, saa vidt jeg ved, ikke findes i nogen fremmed Lovgivning — vil virke heldigt, skal jeg ikke kunne udtale mig om, da vi ingen Erfaringer har herom.“

Med andre Ord, Professor Vinding Kruse siger, at saadanne Bestemmelser findes ikke nogetsteds i hele den vide Verden, og om Virkningerne af en saadan Lovbestemmelse er det umuligt at udtale sig, for man har ikke fjerneste Erfaring i saa Henseende.

Til Trods for denne knusende Dom over Lovforslaget fra Professor Vinding Kruses Side opretholdes det jo alligevel og skal gennemføres her, og man vil vel ogsaa komme til at se det Særsyn, at Meningsfæller af Professoren stemmer for det. Jeg kan ikke tro andet end, at ærede Medlemmer i denne Sal, for hvem det hele ikke er Komædie, vil indse, at paa dette meget alvorlige Gebet, paa et Omraade, hvor baade Arbejdsgiveres, Arbejderes og Forretningsfolks Interesser i stor Udstrækning er sat paa Spil, der kan man ikke lovgive paa den foreslaaede Maade, naar selv en Mand som Professor Vinding Kruse bryder Staven

over Lovforslaget med en saadan Voldsomhed, som jeg her har citeret.

Det er en Selvfølge, at den faste Voldgiftsret ogsaa bryder Staven over denne § 3. Jeg skal ikke oplæse denne lange Erklæring fra den faste Voldgiftsret ved denne Lejlighed, men vil kun fremhæve, at den faste Voldgiftsret udtaler sine store Betæneligheder ved Bestemmelser som dem, der her er foreslaaet, fordi de er saa ubestemt og vagt definerede, og fordi der savnes Regler om, under hvilke Betingelser det formueretlige og det strafferetlige Ansvar kan gøres gældende mod vedkommende Organisations Bestyrelse.

Jeg maa standse et Øjeblik herved, fordi det er ganske uklart, om man kan sætte en hel Organisations Bestyrelse i Fængsel efter denne Lov. Der er slet ingen Grænser afstukket i saa Henseende, en Handling udøvet kan meget vel medføre, at en Bestyrelse paa 10, 11 eller 12 Personer kan blive sat fast. Der er heller ikke noget i Vejen for efter min Mening, at de hver for sig kan blive idømt, under formildende Omstændigheder, Bøder paa indtil 100 000 Kr. (*Pinstrup*: Formildende Omstændigheder!). Ja, formildende Omstændigheder, det er vistnok særlig indsat paa Forslag af det ærede Medlem Hr. Pinstrup, der regner med store Tal. Den faste Voldgiftsret har jo ogsaa gjort opmærksom paa, at ved denne Bestemmelse i § 3 udvider man Straffelovens § 210 i meget betydelig Grad, og at der derved sker et højest uheldigt Brud med den almindelige Straffelovgivning.

Alt i alt er den faste Voldgiftsrets Udtalelser om denne Paragraf meget afgørende og meget fordømmende, og jeg forstaar saa godt dette. Thi nu har vi jo siden 1899 her i Landet tilvejebragt et særligt Retsgrundlag for næsten alle den Slags Sager, der her er Tale om, for alle Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, mellem Arbejdere indbyrdes og mellem Arbejdsgivere indbyrdes, og hele dette Retsgrundlag rokkes der i allerhøjeste Grad ved igennem den her foreslaaede Lov, idet man giver en sideløbende Retspraksis for den gældende Lov og i § 3 fastsætter disse ganske urimelig haarde Straffebestemmelser, som jeg her har beskæftiget mig med. Jeg forstaar saa godt, at den faste Voldgiftsret ser med stor Betyrning paa dette, saa meget mere som det jo til Tider kan være vanskeligt nok at opretholde nogenlunde Ro i Arbejdsverdenen.

Hele det System, som blev bygget op paa Septemberforliget i 1899 og paa de